

Обу и чехли червени
Съ пришарки — листи зелени.

Па грабна бърдо, аршина,
Нагорѣ бързо, замина,
На горѣ бързо горкана!
При дѣди стари — Балкана.

И тия думи нарежда:
— Балкане, моя надежда,
Безъ домъ останахъ вижъ скитамъ,
У тебъ за мѣсто ще питамъ.

Набърчи чело старчушка,
Замаха ржцѣ, залюшка,
Накълми вѣжди космати.
Па тежки думи запрати:
— Не ща те, бѣгай, си, бабо,
Жудженце ниско и слабо!
За пролѣтъ ази копнѣя,
За нея мисля и пѣя.

Па хвана зима изви я,
Въ уста ѝ духна стопи я.
Изми си чело, ржцѣтѣ,
Брадата буйна, нозѣтѣ.

И викомъ дѣдо замоли:
— Сърдце ми плаче и воли,
Ела ми, пролѣтъ засмѣна
Ела у дѣда Балкана!

Н. М.

